

[Justitsministeren.]

vej frem til en rimelig ordning, som alle kunne tiltræde.

Løvrigt håber jeg på, at udvalget vil behandle lovforslaget hurtigt og velvilligt, så vi kan komme frem til et resultat i denne forsamfundet så vigtige sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kai Jensen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov nr. 453 af 25. november 1950 og lov nr. 266 af 14. juni 1951 om bunden opsparing [af Oluf Pedersen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3339; fremsættelsen findes i tidenden sp. 284).

Lovforslaget sættes til forhandling

Fiskeriministeren (Knud Rée): Lovforslaget går ud på, at såvel lov nr. 453 af 25. november 1950, hvorefter der skal erlægges bunden opsparing for skatteåret 1950—51, som lov nr. 266 af 14. juni 1951 om bunden opsparing for skatteåret 1951—52 ophæves, samt at de opsparingsbeløb, der er indbetalt for skatteåret 1950—51, frigives eller tilbagebetales.

Efter de foreliggende oplysninger må det antages, at de opsparingsbeløb, der er indbetalt for skatteåret 1950—51, for hele landet udgør ca. 90 pct. af det samlede opsparingsbeløb. Hvor stor en procent af antallet af opsparingspligtige der har betalt, kan jeg ikke i øjeblikket oplyse, men så meget kan dog siges, at en betydelig del af dem, der ikke har betalt, er opsparingspligtige, der efter at have fået afslag fra vedkommende myndighed på andragende om dispensation fra den bundne opsparing har påklaget denne afgørelse for skattedepartementet, og for hvis vedkommende inddrivelsen af den bundne opsparing så er stillet i bero, indtil den endelige afgørelse af sagen har fundet sted.

Der ses herefter ikke at være nogen anledning til at ophæve loven af 25. november 1950. Hvad loven af 14. juni 1951 angår, har spørgsmålet været til drøftelse på de møder, der på foranledning af de af det ærede medlem hr. H. C. Hansen under finanslovedebatten fremsatte udtalelser om dispensationerne fra den bundne opsparing har været afholdt af mig med repræsentanter for de 4 partier, der gennemførte den nævnte lov. Der var her mellem disse 4 partier enighed om, at loven måtte fastholdes. Den er efter regeringens og disse 4 partiers mening en så væsentlig del af det forlig, der blev sluttet om den økonomiske lovgivning, at den ikke uden videre kan slettes.

Hovedemnet på disse møder var imidlertid dispensationerne fra den bundne opsparing, hvorledes den bundne opsparing i det hele taget skulle administreres for skatteåret 1951—52 og de nærmere regler herfor, som skal gives i den vejledning, der skal udfærdiges til brug for de myndigheder, som skal træffe afgørelsen om disse dispensationer. Jeg skal efter anmodning i det følgende gøre rede for de regler, der vil blive fastsat i denne vejledning. En helt udtømmende fremstilling kan det ikke blive, idet det ville blive altfor vidtgående, men jeg skal omtale det vigtigste.

Hovedreglen i loven er, at opsparingspligten kan eftergives eller lempes, når forholdene i ganske særlig grad taler derfor. Loven nævner selv nogle eksempler på sådanne tilfælde, og den bekendtgørelse, der er udstedt i tilknytning til loven, nævner yderligere eksempler. I alle de tilfælde, der omfattes af disse eksempler, vil afgørelsen kræve en detaljeret undersøgelse af den opsparingspligtiges forhold. En sådan detaljeret undersøgelse skal dog ifølge vejledningen kunne spares, hvis den opsparingspligtiges indkomst eller formue er meget stor. I så fald vil der aldrig være anledning til dispensation, medmindre da ganske særlige forhold gør sig gældende. Omvendt vil der normalt uden nærmere undersøgelse kunne gives dispensation fra bunden opsparing, hvis betingelserne for lempelse i de ordinære skatter på grund af vanskelige økonomiske forhold er tilstede.

I den vejledning, der var givet for dispensationer fra den bundne opsparing for skatteåret 1950—51, var det også anført, at når opsparingsbeløbet kun androg 100—200 kr., ville der i reglen ikke være anledning til dispensation. Denne regel vil ikke blive optaget i vejledningen for i år, idet den bundne opsparing for 1951—52 ikke blot er betydeligt større, men også rammer